

Why would believers in Yeshua have anything to do with a day of fasting, repentance, and atonement? Has not the Messiah already atoned for our sins?

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- **Yom Kippur** (יום כיפור | Day of Atonement)
- **Torah:** Leviticus 16
- **Haftarah:** Isaiah 57:14-58:14

Judgement Day

The high holidays of Rosh HaShanah and Yom Kippur foreshadow the last days and the final judgment. Yom Kippur comes just ten days after Rosh HaShanah, the day on which the Torah commands the blowing of the shofar. The blowing of the shofar on Rosh HaShanah warns the congregation to repent because the days of judgment have begun. The fanfare of Rosh HaShanah sets the scene for the Day of Judgment in the heavenly courtroom.

When the shofar sounds on Rosh HaShanah, the doors to heaven swing open. The officers of the heavenly courtroom assemble and court is convened. The Judge takes His seat upon His throne and the books of judgment are brought forth (Daniel 7:9–10).

The Torah says:

This shall be a permanent statute for you: in the seventh month, on the tenth day of the month, you shall humble your souls and not do any work, whether the native, or the alien who sojourns among you. (Leviticus 16:29)

The books of judgment consist of the Book of Life, the Book of Death, and the Book of the Inbetween. For ten days, the heavenly court conducts the trial of every soul. At the conclusion, on the Day of Atonement, every name receives an inscription in either the Book of Life or in the Book of Death. Those recorded in the Book of Life will live another year. Those recorded in the Book of Death will not live to see another Day of Atonement.

In the heavenly courtroom, the devil plays the role of prosecutor. *Satan* (שטן) is Hebrew for "adversary." The satan is "the accuser of our brethren" (Revelation 12:10). He presents a list of every person's sins to the court.

At the end of Yom Kippur, the Judge pronounces the verdicts and seals them. The books are closed. The gavel falls. Judgment is finished. One last shofar blows in heaven and the gates close for another year.

Waarom zouden gelovigen in Yeshua iets te maken hebben met een dag van vasten, bekering en verzoening? Heeft de Messiah niet al geboet voor onze zonden?

TORA GEDEELTE VAN DEZE WEEK:

- Yom Kippur (יום כיפור | Grote Verzoendag)
- Thora: Leviticus 16
- Haftara: Jesaja 57:14-58:14

Oordeelsdag

De hoge feestdagen van Rosj Hashana en Yom Kippur voorafschaduwden de laatste dagen en het laatste oordeel. Yom Kippur komt maar tien dagen na Rosh HaShana, de dag waarop de Tora het blazen van de shofar gebiedt. Het blazen van de shofar op Rosh Hashana waarschuwt de gemeente om zich te bekeren, omdat de dagen van het oordeel zijn begonnen. De ophef rond Rosh Hashana zet de toon voor de Dag des Oordeels in de hemelse rechtszaal.

Wanneer de shofar op Rosh Hashana klinkt, zwaaien de deuren naar de hemel open. De ambtenaren van de hemelse rechtszaal komen samen en het hof wordt bijeengeroepen. De Rechter neemt Zijn plaats in op Zijn troon en de boeken van de beslissing worden erbij gehaald (Daniël 7: 9-10).

De Thora zegt:

Dit zal een permanent statuut voor u zijn: in de zevende maand, op de tiende dag van de maand, zult gij uw zielen verootmoedigen en geen werk doen, zowel de inheemse, als de vreemdeling die bij u vertoeft. (Leviticus 16:29)

De boeken van het oordeel zijn het Boek des Levens, het Boek van de Dood, en het Boek van er Tussenin. Gedurende tien dagen voert het hemelse hof het proces van iedere ziel. Aan het einde, op de Grote Verzoendag, ontvangt elke naam een inscriptie in een van beide; in het Boek des Levens of in het Boek van de Dood. Zij die in het Boek des Levens zijn opgenomen zullen nog een jaar leven. Zij die zijn opgenomen in het Boek van de Dood zullen niet leven om nog een Verzoendag te zien. In de hemelse rechtszaal, speelt de duivel de rol van de officier van justitie. *Satan* (שטן) is Hebreeuws voor "tegenstander." De satan is "de aanklager van onze broeders" (Openbaring 12:10). Hij presenteert aan het hof een lijst van ieders zonden.

Aan het einde van Yom Kippur doet de rechter uitspraak en verzegelt ze. De boeken worden gesloten. De hamer valt. Het oordeel is voltooid. Nog een laatste shofar wordt in de hemel geblazen en de poorten sluiten tot volgend jaar.

When believers first encounter the idea of Yom Kippur as an annual judgment day, they often misconstrue the meaning by placing upon it the weight of eternal destiny. Believers suppose that the tradition about the heavenly court has damnation in view, as if the court considers whether or not to damn each individual soul. When seen through this perspective, believers quickly discard the entire tradition on the basis that "there is now no condemnation for those who are in Messiah Yeshua" (Romans 8:1).

The traditional, high-holiday, heavenly courtroom scenario is not supposed to be imagined as the final judgment. Instead, those who are written in the Book of Life are simply granted another year of life on earth. The rabbinic tradition on this matter says nothing about the eternal destiny of their souls, although, being in the Book of Death might usher someone to final judgment a little quicker. Sometimes believers are reluctant to participate in the confessions, prayers, and petitions of the Day of Atonement because they feel that they have already received forgiveness as an accomplished fact and to ask for forgiveness somehow fails to acknowledge the work of Yeshua. It is true that we find the forgiveness of sins through the grace of Messiah, but that does not absolve us from repentance and contrition. Believers should not object to repenting, fasting, and offering prayers for mercy and forgiveness as if our forgiveness is a foregone conclusion. The Master teaches us to fast, to pray, to confess sin, to forgive others, and to beseech God for forgiveness. Even though our salvation is assured in Messiah, we still face consequences for sin both in this world and in the World to Come. The New Testament is filled with admonitions to repent, confess sin, and pray for forgiveness.

Wanneer gelovigen voor het eerst in aanraking komen met het idee van Yom Kippur als een jaarlijkse dag van oordeel, interpreteren ze vaak de betekenis verkeerd door erop het gewicht van de eeuwige bestemming te leggen. Gelovigen denken dat de traditie over de hemelse rechtbank verdoemenis beoogt, alsof het hof elke individuele ziel beoordeelt om ze al dan niet te verdoemen. Benadert vanuit dit perspectief verwerpen gelovigen al snel de hele traditie op grond van dat "er nu geen veroordeling is voor hen die in Christus Jezus zijn" (Romeinen 8:1).

Het traditionele scenario op de hoge feestdag in de hemelse rechtszaal wordt niet verondersteld het laatste oordeel voor stellen. Integendeel, die in het Boek des Levens zijn geschreven worden gewoon toegestaan om nog een jaar op aarde te leven. De rabbijnse traditie zegt niets over de eeuwige bestemming van hun ziel, ofschoon zij die in het Boek van de Dood zijn, iemands eindoordeel een beetje spoediger kon inluiden. Soms zijn gelovigen terughoudend om deel te nemen aan de belijdenissen, gebeden, en smekingen van de Grote Verzoendag, wegens het gevoel dat ze als een voldongen feit al vergeving ontvangen hebben en om vergeving vragen op een of andere manier het werk van Yeshua niet erkent. Het is waar dat we de vergeving van zonden krijgen door de genade van de Messias, maar dat ontslaat ons niet van bekering en berouw. Gelovigen moeten zich niet verzetten tegen berouw, vasten en gebeden offeren om genade en vergeving, alsof onze vergeving een uitgemaakte zaak is. De Meester leert ons te vasten, te bidden, zonde te belijden, anderen te vergeven, en God te smeken om vergeving. Ook al is onze redding verzekerd in de Messias, worden we nog steeds met de gevolgen van de zonde geconfronteerd, zowel in deze wereld als in de toekomstige. Het Nieuwe Testament staat vol met aansporingen om zich te bekeren, zonde te belijden, en te bidden om vergeving.